

РЕШЕНИЕ

№ 491

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10879** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалбата на О. А., турски гражданин, [дата на раждане], турски гражданин, с паспорт U 35932267 издаден на 29.07.2023г., с адрес в България по жалбата - [населено място], [улица], без посочен съдебен адресат срещу Заповед с рег. № 4537ПАМ-40/05.10.2023г. с която е наложена ПАМ връщане на чужденец до страната на произход – Турция, издадена от началник Гранично полицейско управление Ново село, към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – С..

В жалбата си излагат данни за задържането на ищеца на територията на страната, изземване на личните му вещи, нямал възможност да се свърже с близките си и бил задържан за срок от 24 часа. Представил своя задграничен паспорт с поставена виза със срок на действие до 20 януари 2024г. Граничните власти установили, че няма поставен печат за влизане в страната, след което бил отведен в граничния пункт ГКПП „Капитан П. В.“, и му били снети обяснения, в които посочи начина на влизане в страната – преди около два месеца и половина преди датата на задържането му, имал близки в България и с намерение да потърси работа. На Капъ К. спрял и на стоп се качил в лек автомобил, тъй като знаел, че пеш не се допуска преминаването на границата. През турския пункт преминал без никакви залежки с паспорта и виза, но на българския пункт, шофьорът, който не познавал, взел паспортите, подал ги на гишето с проверяващия полицаи, след явна обработка на същите той ги върнал и водачът му

върнал неговия паспорт. След известно време забелязал в, че в паспорта си няма печат за влизане, което споделил с водача, той въобще не обърнал внимание и нямало какво да направи.

Обжалваната заповед му била връчена още преди да бъде разпитан в процесуално качество като свидетел по образувано досъдебно производство № 23/2023г. по описа на ГПУ Ново село, заповедта била напълно в противоречие със законодателството на Република България. Не можело да се тълкува като фактическа грешка пропуснатата буква „н“ в името му в мотивите на заповедта Във връзка с основанието в оспорената заповед, че в паспорта му няма поставен печат за влизане Р. България изтъква още две основания: периодът, в който влязъл в страната бил изключително натоварен с и на ГКПП се определял облекчен режим чрез въвеждане на облекчени гранични проверки, но се поставял печат. Тези въпроси били уредени изчерпателно в Регламент 2016/399 на ЕС и на Съвета Следвало по отношение на процесната заповед да бъде допуснато доброволно връщане в страната, във връзка с което излага доводи за изискванията към съдържанието на акта и правото на защита. Изтъква също, че няма системни нарушения, правното му положение на съответствало на разпоредбите от законодателството на Р България да бъде издадена обжалваната заповед.

Иска от съда съдът да отмени оспорената заповед. В съдебното заседание по делото жалбоподателят не е представяван.

Ответникът - началник Гранично полицейско управление Ново село, към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – С., не е изразил становище по жалбата, не е взел участие в съдебното заседание по делото.

Прокуратурата, уведомена за оспорването, също не взе участие в съдебното заседание по делото.

Ответникът към писмо от 23.10.2023г. е представил административната преписка, приета по делото. Жалбоподателят не е ангажирал с жалбата доказателства.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите в жалбата и взе предвид фактическите и правни основания, въз основа на които е издадена процесната заповед, както и доказателствата по административната преписка, извърши дължимата проверка на оспорения административен акт по реда на чл.168,ал.1 АПК вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената по делото Заповед с рег. № 4537ПАМ-40/05.10.2023г. на началника на ГПУ Ново село, е връчена на адресата – жалбоподателят по делото О. А., на дата 05.10.2023г., а жалбата до съда е от 19.10.2023г., т.е. в срока за обжалване. Жалбата е процесуално допустима и съдът дължи разглеждането ѝ по същество.

По фактите:

Със Заповед с рег. № 4537ПАМ-40/05.10.2023г. издадена от началник Гранично полицейско управление Ново село, към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – С., на О. А., турски гражданин, [дата на раждане], турски гражданин, с паспорт U 35932267 издаден на 29.07.2023г., валиден до 28.07.2033г., на основание чл.41 -2 и чл. 44, ал.1 ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход на чужденеца“.

Оспорената заповед е издадена от началника на ГПУ - Ново село, а съгласно посочената като основание за издаването ѝ Заповед № 4074з-2952/27.12.2018г. на

директора на РДГП - С., служебно известна на съда, представена по адм.д.4784/2021г. на АССГ и обсъдена в мотивите на Решение № 3936/15.06.2021г. на същия състав на съда, изрично посочени в последната заповед длъжностни лица, сред които и началниците на ГПУ, са оправомощени да издават заповеди за налагането на принудителни административни мерки по чл.39а, както и заповеди по Закона за чужденците в Република България. Заповедта за оправомощаване е издадена от директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ - С..

В мотивите на заповедта административният орган от фактическа страна е посочил, че на 05.10.2023г. в 0:30ч. в района на [населено място] на разклона за тракийската гробница при проверкаот ГПН на лицата в спрения автомобил К. с рег. Табела Х3438 КС се установило, че лицето О. А. /OMER AKICI/, [дата на раждане] в Р. Турция, в своя паспорт няма поставени печати за влизане в Р. България. Лицето било задържано и срещу него заведено ДП -34/2023г. по описа на ГПУ Ново село. Органът се е позовал и на мотивите в Предложение №4537р-15967/05.10.2023г. по описа на ГПУ Ново село.

Със заповедта е допуснато предварителното ѝ изпълнение на основание чл.60, ал.1 АПК, поради опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на заповедта, на основание чл.601 ал.1 АПК.

Също с изрично разпореждане в диспозитива на оспорената заповед, административният орган на основание чл.39б, ал.1 е определил срок до 30 дни, считано от 05.10.2023г. в който чужденецът трябвало доброволно да напусне страната. Разпоредено е екземпляр от заповедта да се връчи на чужденеца срещу подпис и да бъде запознат с текста на език, който владее.

В самата преписка, изпратена от административния орган, се съдържат данни за запитване до турските гранични власти и отговор, според който жалбоподателят има регистрирано от турска страна данни за един изход между датите 18.02.2022г. – 06.10.2023г. –от Република Турция през КПП К. на 18.02.2022г.

Предложение №4537р-15967/05.10.2023г. не е представено в административната преписка, но съдът е счел, че данните по делото достатъчно изясняват фактическите основания, посочени в заповедта за налагането на процесната ПАМ.

По приложимото право:

В чл.39а, ал.1 ЗЧРБ са изброени изрично ПАМ, които могат да бъдат налагани по този закон. Процесната принудителна административна мярка „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ спрямо чужденец, е предвидена в чл. 39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ. Въведена е с изменение на разпоредбата с ДВ бр.97/2016г., а видно от законопроекта за приемане на изменението на разпоредбата: „Друга група промени са насочени към уеднаквяване на терминологията с европейската, като навсякъде в Закона за чужденците в Република България и в Закона за убежището и бежанците думите "принудително отвеждане" са заменени с "връщане". Съгласно чл. 41, т.1 ЗЧРБ „връщане“ се налага когато: „чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред“. Разпоредбите на Директивата за връщането – Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, са въведени още с изменения в ЗЧРБ през 2009г., видно пар.16 от към Закона за изменение и допълнение на Закона за чужденците в Република България, обн. - ДВ, бр. 36 от 2009 г.

Процесната ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 вр. чл.41, т.1 ЗЧРБ, съответства на понятията за „връщане“ и „решение за връщане“, предвидени по чл. 3, т.3 и т.4 от Директивата за връщането. Така „връщане“ по чл.3, т.3 от Директивата е процесът на връщане на гражданин на трета страна при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане в:

„ -неговата страна на произход, или

-страна на транзитно преминаване в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености, или

-трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет;“.

Съответно понятието „решение за връщане“ по чл.3, т.4 от Директивата е:

„административно или съдебно решение или друг акт, което определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане;“

Издаването на заповед за налагане на ПАМ „връщане“ по чл.41, т.1 ЗЧРБ следва да съответства на предвиденото по чл.6, пар. 1 от същата Директива изискване:- „Държавите-членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия.“

Съгласно чл.6, пар.6 от Директивата за връщането, директивата не препяства държавите-членки да приемат решение за прекратяване на законния престой, заедно с решение за връщане и/или решение за извеждане и/или забрана за влизане в рамките на едно административно или съдебно решение или акт, съгласно националното им законодателство, без да се засягат процедурните гаранции, предвидени в глава III и в други приложими разпоредби на общностното и националното законодателство.

В чл.7, пар. 1 от Директивата за връщането е предвидено изискване относно съдържанието на решението за връщане, а именно:

„В решението за връщане се предвижда подходящ срок за доброволно напускане с продължителност от седем до тридесет дни, (...). Държавите-членки могат да предвидят в националното си законодателство, че подобен срок се предоставя единствено след подаване на молба от засегнатия гражданин на трета страна. В този случай държавите-членки уведомяват засегнатите граждани на трети страни относно възможността да подадат подобна молба.“

В националното право що се касае до срока по първото изречение от нормата на директивата – от 7-30 дни, е предвидено задължение за определяне на срок за доброволно напускане в тези граници – чл.39б, ал.1 ЗЧРБ, а определянето на по-дълъг срок – по молба на чужденеца и до органа, издал заповедта за срока по първата алинея, съгласно чл.39а, ал.2 ЗЧРБ.

Съгласно чл.7, пар. 4 от Директивата за връщането, държавите-членки могат да се въздържат от предоставяне на срок за доброволно напускане или да предоставят срок, който е по-кратък от седем дни в следните случаи: „ако съществува опасност от укриване или ако молбата за законен престой е отхвърлена като явно неоснователна или измамна, или ако засегнатото лице представлява опасност за обществения ред, обществената или националната сигурност“.

Съгласно чл.8, пар.1 от Директивата за връщането, озаглавен „Извеждане“: „Държавите-членки предприемат всички необходими мерки, за да изпълнят принудително решението за връщане, ако не е бил предоставен срок за доброволно напускане съгласно член 7, параграф 4 или ако задължението за връщане не е било

изпълнено в рамките на предоставения съгласно член 7 срок за доброволно напускане.“

В чл.8, пар.3 от Директивата за връщането е предвидено, че държавите-членки могат да приемат отделно административно или съдебно решение или акт за постановяване на извеждането. В националното право няма предвиден такъв отделен акт.

Съгласно чл.5, от Директивата за връщането, при прилагането на директивата държавите-членки спазват принципа на „забрана за връщане“. По отношение на процесната ПАМ, в националното право е въведена изрично такава разпоредба с чл. 44а, ал.5 ЗЧРБ - нова разпоредба, ДВ, бр. 21 от 2021 г., а именно: „Чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение.“

Видно от Препоръка на Комисията (ЕС) 2017/2338 от 16 ноември 2017 година за създаване на общ Наръчник за връщането, който компетентните органи на държавите членки да използват при изпълнението на задачи, свързани с връщането и конкретно т.1.4 е обсъдено понятието за „решение за връщане, основано на чл.3, т. 4 и чл.6, пар.6: „В решението за връщане могат да се съдържат допълнителни елементи, като например забрана за влизане, срок за доброволно напускане, посочване на страната на връщане. Когато държавата на връщане не се упоменава, държавите членки трябва да гарантират съблюдаване на принципа на забрана за връщане в съответствие с член 5 от Директивата за връщането. Държавите членки разполагат с широки права за преценка по отношение на възможната форма (решение или акт, съдебна или административна) на вземане на решение за връщане.

По т.1.5 от Наръчника за връщането е обсъдено понятието „заповед да извеждане“, основано на чл.3, т.5 и чл.8, пар. 3 от Директивата за връщането, като конкретно е посочено, че „Заповед за извеждане може да бъде издадена заедно с решението за връщане (едноетапна процедура) или отделно (двуетапна процедура). В случаите, когато решението за връщане и заповедта за извеждане се издават заедно в рамките на едноетапна процедура, трябва да се пояснява — в случаите, когато е предоставен срок за доброволно напускане — че извеждането ще се извърши само ако не е спазено задължението за връщане в срока за доброволно напускане.“

Също по т.1.5 от Наръчника е прието, че: „Предвид задължението на държавите членки винаги да спазват принципа на забрана за връщане, извеждането (физическото транспортиране извън държавата членка) не може да е до неопределена дестинация, а само до конкретно определена държава на връщане. Подлежащото на връщане лице трябва да бъде информирано за дестинацията на операцията по извеждане предварително, така че то да може да посочи евентуалните причини, поради които счита, че извеждането до предложената дестинация би било в нарушение на принципа на забрана за връщане, и да може да упражни правото на обжалване. Комисията препоръчва да се посочва страната на връщане в отделното решение за извеждане (двуетапна процедура) или да се посочва страната, в която лицето ще бъде изведено в случай на неспазване на задължението за връщане, в комбинираното решение за връщане и извеждане (едноетапна процедура), или гражданинът на трета страна да бъде информиран чрез друго решение или акт.

В т.5 от Препоръката на Комисията е посочено, че релевантният критерий за определяне на държавата членка, отговорна за извършване на процедурите за връщане, е мястото на задържането. В решенията за връщане следва да се посочва

задължението съответният гражданин на трета страна да напусне територията на издаващата държава членка и да достигне трета страна в съответствие с определението за „връщане“. Според дадените пояснения в препоръката, „връщането“ е много широко понятие и обхваща процеса на връщане обратно в трета страна при (доброволно или принудително) изпълнение на задължение за връщане. Извеждането е по-тясно понятие, то означава принудително изпълнение на задължението за връщане, и по-специално физическо транспортиране извън държавата членка. В решенията си по дело C-61/11, El Dridi (точка 41) и дело C-329/11, Achoughbabian Съдът вече подчерта, че Директивата за връщането предвижда „постъпателност в мерките“, вариращи от доброволно изпълнявани до принудително изпълнявани.“

Освен горното, в чл.12, параграфи 1 от Директивата са предвидени изисквания за форма и съдържание на решения, свързани с връщане - издават се в писмена форма и посочват фактическите и правните основания, както и информацията относно съществуващите правни средства за защита. Допуска се и издаването на такива решения на стандартен формуляр, което не е възприето в националното право.

В заключение, съобразно принципа за законност по чл. 3 АПК, административните органи могат да упражнят правомощията си само в рамките на предвиденото в закона. По националното право не е предвидено изрично издаването на „решение за извеждане“ по смисъла на чл. 3, т. 5 и чл. 8, пар.3 от Директивата за връщането. Предвидено е само издаването на решение за връщане по смисъла на директивата чрез издаването на заповед за налагането на ПАМ „връщане“ по чл.39а, ал.1, т.2 вр. чл.41 ЗЧРБ, в което да се посочи страната, до която ще бъде върнато лицето. Също по националното право е предвидено изрично, че при налагането на ПАМ връщане следва да се преценява и спазват определени изисквания - по чл.44а, ал.5 ЗЧРБ, които по същество съставляват съдържанието на принципа за забраната за връщане, предвиден по чл.5, т.4 от директивата. *Следва да се посочи, че неспазването на такива изисквания не се претендира в жалбата.*

Също срок за доброволно напускане на страната в рамките на предвидения максимален такъв по чл.39б, ал.1 ЗЧРБ, се предоставя със заповедта за налагането на ПАМ „връщане“. Издаването на заповед за ПАМ връщане по националното право следва да постига целите и да изпълнява всички изисквания относно понятията за връщане, решения за връщане и за извеждане, за доброволно напускане, предвидени по Директивата за връщането. В зависимост от съответствието с целта, смисъла и съдържанието на обсъдените разпоредби на Директивата, следва да бъде преценявана и законосъобразността на процесната заповед.

При така установеното по фактите, съдът формира следните изводи по съществуването на правния спор:

1. По спазване на изискванията за компетентност и процесуалните правила:

На основание изложеното по фактите, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ - оправомощено от директора на РДГП - С. лица. Следователно, процесната заповед е издадена от компетентен да наложи ПАМ по чл.39а, т.2 ЗЧРБ - "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;", която мярка в чл.41, ал.1 ЗЧРБ е посочена само като „връщане“. В чл. 39а ЗЧРБ изрично са регламентирани принудителните административни мерки, които могат да се налагат на чужденците, като по т. 2 е предвидена ПАМ "2. връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;" Съгласно чл. 41, т.1 ЗЧРБ : "Връщане се налага, когато: 1. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред;"

2) По спазване на изискванията за съдържание и форма на заповедта и процесуалните изисквания:

Формално заповедта е издадена в изискващата се писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването ѝ, в съответствие с предвиденото по чл.12, пар.1 от Директивата за връщането и чл.59, ал.2 АПК.

Неоснователни и несъответни на съдържанието на заповедта са възраженията в жалбата, че на жалбоподателя не е предоставен срок за доброволно завръщане в страната му на произход Р.Турция, като следва да се посочи, че в разпореждането изрично е посочено и страната, в която следва да се върне. Както следва от разпоредбата – чл. 39б, ал.1, вр. чл. 39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ - следва да се предостави срок за „доброволно изпълнение на задължението за „връщане“, което включва и хипотеза на „доброволно напускане“ – чл.39б, ал.2 ЗЧРБ, очевидно последното е също в изпълнение на задължението за връщане. Ако чужденецът разполага с валиден национален паспорт, означава, че съществува правната възможност доброволно да напусне страната. Органът изрично е съобразил предвиденото в посочените разпоредби и е предоставил възможност на чужденеца доброволно да изпълни заповедта за наложената му ПАМ „връщане до страната по произход“.

Неоснователен е и доводът за разлика в лицето, посочено в мотивите на заповедта и лицето, посочено в разпоредителната част, дори само от твърдението на жалбоподателя, че срещу него е образувано Досъдебно производство № 34/2023г., което и обуславя извод, че в мотивите на

заповедтта се касае именно за него.

3. По материално правното основание по чл.41, т.2 ЗЧРБ за налагането на процесната ПАМ.

Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 от ЗЧРБ, според която чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници.

Държавите членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, съгласно член 6, § 1 от Директива 2008/115, а актът по чл. 41 ЗЧРБ има фактически функцията да установи по надлежния ред, че гражданинът на трета държава има качеството на незаконно пребиващ на територията на страната, както и да му наложи задължение за връщане. Посочването на страната по произход касае изпълнението на ПАМ „връщане“.

Следователно, по принцип може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41 ЗЧРБ - връщане, съответно адресат на заповед за налагането на такава мярка по чл.44, ал.1 ЗЧРБ.

Съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ , връщане се налага, когато: „1. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред;“ Фактите, посочени в мотивите на оспорената заповед не са оспорени в жалбата, от подробното описание на мотивите в жалбата, съдът приема същите за потвърдени.

Съдът приема за доказано на основание отговорът на турските гранични власти, че жалбоподателят няма нито регистрирано влизане в страната, нито регистрирано излизане от Република Турция след датата на издаване на паспорта му през 2023г., представен пред българските власти. Според данните от турските власти, няма и регистрирано излизане от Република Турция след датата на издаване на актуалният му паспорт – 29.07.2023г. Това е така, тъй като за периода от **18.02.2022г. до 06.10.2023г.,**

жалбоподателят имал само едно регистрирано излизане от Република Турция – на 18.02.2022г. т.е. повече от една година преди процесната заповед.

Съдът цени отговорът на турските власти на основание чл.142, ал.2 АПК като доказателство, което макар и да е постъпило след датата на издаване на оспорената заповед, същото съдържа данни за факти и обстоятелства, послужили за издаването ѝ, и по съображение, че въз основа на обективни данни- проверки в турската база данни, са предоставени резултатите от тази проверка, които без всякакво съмнение подкрепят и опровергават твърденията в жалбата, а именно – за преминаване на българо - турската граница през ГКПП два месеца и половина преди задържането му на 05.10.2023г. и съответно извършването на гранични проверки от Република Турция.

Данните от турските гранични власти опровергават твърденията на жалбоподателя, че е влязъл в страната през ГКПП два месеца и половина преди датата на задържането му на 05.10.2023г., съответно този факт изключва и възможността за осъществен граничен контрол и пропуск по твърденията му на българските гранични власти да бъде поставен печат за влизане в страната.

При обстоятелствата по делото е безспорно доказано фактическото основание за издаването на процесната заповед – жалбоподателят няма поставени печати за влизане в страната в представения паспорт на българските гранични власти.

От същите обаче следва, че ПАМ връщане следва да се наложи на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ. Именно съгласно чл. 41, т.1 ЗЧРБ, връщане се налага, когато: „1. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред;“, какъвто е процесният случай.

В мотивите на оспорената заповед относно правната квалификация за наложената ПАМ е посочено изрично така „41 -2 ПО ЗЧРБ“, което може да се отнесе единствено към хипотезата по т.2 от разпоредбата, доколкото не съдържа алинеи като подразделения, а само точки. Според чл. 41, т.2 ЗЧРБ, връщане се налага, когато: „2.чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б;“. Към датата на издаване на процесната заповед срокът за доброволно напускане не е изтекъл, тъй като е 30 дневен , считано от 05.10.2023г., както изрично е посочено в заповедта. Следователно, посоченото материално правно основание за издаването на процесната заповед по чл.41, т.2 ЗЧРБ освен, че е неприложимо е невъзможно да бъде осъществено към датата на издаването на заповедта – 05.10.2023г.

Предвид всичко изложено, на основание, че е посочено несъответно на

фактическите мотиви правно основание за налагане на процесната ПАМ, оспорената заповед е издадена при допуснато нарушение на материалния закон – основание по чл.146, т.4 АПК съдът да постанови отмяната.

Съдът съгласно правомощието си по чл.173, ал.1 АПК, няма компетентност да промени правното основание на процесната заповед, тъй като това означава да упражни изключителното правомощие, предоставено на административните органи по чл.44, ал.1 ЗЧРБ да налагат предвидените ПАМ по този закон, в това число и по чл.41, т.1 ЗЧРБ. Тъй като съдът не е компетентен да реши въпроса по същество, следва да упражни правомощието си единствено по чл.172, ал.1 АПК за отмяна на процесната заповед. Само органът по своя преценка при упражняване на предоставените му правомощия, може да издаде заповед като процесната на относимото правно основание.

На основание изложеното и чл.172, ал.1 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на О. А., турски гражданин, [дата на раждане] , турски гражданин, с паспорт U 35932267 издаден на 29.07.2023г., с адрес в България по жалбата - [населено място], [улица], без посочен съдебен адресат срещу Заповед с рег. № 4537ПАМ-40/05.10.2023г. с която е наложена ПАМ връщане на чужденец до страната на произход – Турция, издадена от началник Гранично полицейско управление Ново село, към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – С..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия: